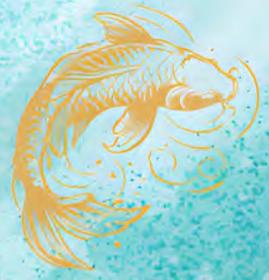

ສາມພັນ
ໜຶ່ງສິບ
໑໑໑
ປັນຍາໄຮມ
ຜູ້ນຳ ໑

ເລືອດ: ມາດພຣະວິນຍາຍ
ປາກ: ດິວິດຍ

ໂຕ້ມ 2

คุณนายสายลับดวงปลาคาร์ปยุค 70 เล่ม 2 (จบ)

เขียน	মনপৰজঁন্তৰ্
วาดปก	ศิริ69
บรรณาธิการ	Lapix
ช่องทางติดต่อ	FB: Ocean Books

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรย

ภารกิจสังหารสามีในคืนเข้าห้องนั้นหรือ? ไร้สาระ! สำหรับอดีต CEO ที่เพิ่งตายเพราะทำงานหนักอย่าง 'หลินชิงเยียน' ภารกิจเดียวที่เธอต้องการคือ “การนอนเป็นแมวบนพูกนุ่ม ๆ” ส่วนสามีพลตรีผู้แสนขี้ระแวงคนนั้นนะเธอ... ถ้าายหนักพอก็เอา "เซ็คเปล่า" มาแลกกับการมีชีวิตรอดไปก็แล้วกัน

เรื่องย่อ

เมื่อ 'หลินชิงเยียน' CEO สาวผู้บ้างานแห่งศตวรรษที่ 21 วุบตายคาโต๊ะทำงานแล้วตื่นขึ้นมาในร่างของสายลับสาวรหัส 'กุหลาบดำ' ปี 1975 เธอพบว่าตัวเองกำลังถือมีดเตรียมปลิดชีพ 'โจวหยางเฟิง' นายทหารหนุ่มอนาคตไกลในคืนแต่งงาน!

แต่กุหลาบดำคนใหม่ไม่ใช่เครื่องมือสังหารของใครอีกต่อไป เธอตัดสินใจโยนมีดทิ้งลงถังขยะและยื่นข้อเสนอ "หน้าเงิน" ให้สามีเพื่อแลกกับความสบายท่ามกลางความหวาดระแวงของสามีหนุ่มผู้กุมอำนาจข่าวกรอง และการไล่ล่าจากองค์กรลับที่เธอทรยศ

ทว่าด้วย 'ดวงปลาการ์ป' สุดเฮงที่ติดตัวมาแต่ชาติปางก่อน ผสมกับ 'ตรรกะ CEO' ที่มองทุกวิกฤตเป็นโอกาส หลินชิงเยียนจึงเริ่มปั่นป่วนวงการเศรษฐกิจและกองทัพเงินจนกลับตาลปัตร จากเมียในนามที่เขาเกลียดเข้าไส้ กลายเป็นคู่หูทางธุรกิจ (และหัวใจ) ที่มีมูลค่ามหาศาลจนพลตรีจอมเปย์ต้องยอมสยบให้แต่เพียงผู้เดียว

Writer's Talk (บันทึกจากนักเขียน)

สวัสดีค่ะผู้อ่านที่รักทุกท่าน “มนพระจันทร์” ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่โลกของ หลินชิงเยียน คุณนายสายลับผู้มีดวงปลาคาร์ปทองคำเหนือใคร

ก่อนจะเริ่มดำดิ่งไปกับภารกิจสุดป่วนและแผนการเงินสุดล้ำ ไรต์มีข้อชี้แจงเล็กน้อยเพื่ออรรถรสในการอ่านดังนี้ค่ะ:

1. โลกคู่ขนาน: นิยายเรื่องนี้เซตติงอยู่ในยุค 70 ของจีนในรูปแบบ "โลกคู่ขนาน" เนื้อหาทั้งหมดไม่ได้อ้างอิงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ตรรกะ หรือความสมเหตุสมผลในชีวิตจริงแบบ 100% ค่ะ
2. เน้นความเวอร์วังและสุขนิยม: เตรียมพบกับความรวยระดับมหาศาลของนางเอก ความสายเปย์และคลังรักแบบไม่มีที่สิ้นสุดของพระเอก รวมถึงจำนวนเงินที่เวอร์วังอลังการ ซึ่งในประวัติศาสตร์จริงอาจเป็นไปได้ยาก แต่ในโลกของหลินชิงเยียน... อะไรก็เกิดขึ้นได้ค่ะ
3. สไตลการใช้ภาษา: เนื่องจากนางเอกของเราคืออดีต CEO สาวผู้คล่องแคล่วจากศตวรรษที่ 21 ในเนื้อหาอาจมีการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษปะปนอยู่บ้าง เพื่ออรรถรส ความทันสมัย และเพื่อให้เข้ากับคาแรกเตอร์นักธุรกิจหญิงรุ่นใหม่ (เราจะได้รับความรู้สึกถึงความ Professional และความคึกฉั่นในวงการธุรกิจได้ชัดเจนขึ้นค่ะ)

4. อ่านเพื่อความบันเทิง: จุดประสงค์หลักของนิยายเรื่องนี้คือความสนุก เบาสมอง และความสะใจ ไรต์อยากให้คุณทุกคนได้พักผ่อนหย่อนใจไปกับความโศกคดีของน้อง

กติกากการอยู่ร่วมกัน:

หากนักอ่านท่านใดรู้สึกว่เนื้อหาไม่ถูกจริตหรือไม่ใช่แนวที่ชอบ ขอความกรุณาถออกเงียบ ๆ เพื่อความสบายใจของทุกฝ่ายนะคะ รมกวางดคอมเมนต์ที่สร้างมลพิษหรือบั่นทอนกำลังใจกันน้ำ คอมมูนิตี้ี้เราเน้นความรักและความสนุกค่ะ

สุดท้ายนี้ มาร่วมเป็นกำลังใจให้คุณนายสายลับ หลินชิงเยียน ของเราทำภารกิจ "นอนเป็นแมว" ให้สำเร็จกันด้วยนะคะ!

Enjoy Reading ค่ะ

รัก, มนพระจันทร์

บทที่ 31 ความล่มสลายของพยัคฆ์ทองคำ

เวลา 23.00 น. - โถงรับรองส่วนหน้า โรงแรมแกรนด์
ปักกิ่ง

อากาศยามดึกในปักกิ่งเริ่มเย็นจัดจนเห็นไอสีขาวจาง ๆ ยาม
ถอนหายใจ ภายในโถงรับรองที่ปูด้วยพรมทอขนานุ่มของโรงแรมแกร
นด์ยังคงสว่างไสวด้วยแสงไฟจากโคมระย้า ทว่าบรรยากาศกลับอึด
อัดอย่างประหลาด เมื่อเหล่าผู้ทรงอิทธิพลที่เพิ่งผ่านสมรภูมिरาคา
ต่างมายืนรวมตัวกันเพื่อรอกระบวนรถยนต์มารับที่หน้าหน้าประตู
ใหญ่

นายหญิงผู้เฒ่าโจวเดินเคียงข้างออกมาพร้อมกับนายหญิงผู้
เฒ่าหลี่ โดยมีพ่อบ้านหูเดินประคองถ้วยรางวัลเกียรติยศยอดบริจา
คสูงสุดไว้ด้วยท่าทางทะนุถนอม

"แหม... คุณสิคะคุณพีโจว ถ้วยรางวัลนั้นช่างส่องประกายรับกับ
หน้ากากมุกของคุณพีจริง ๆ" นายหญิงผู้เฒ่าหลี่เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่
พยายามจะประชดประชัน

"ไม่นึกเลยนะคะว่าตระกูลทหารเก่าแก่อย่างคุณพี จะแอบซุก
ซ่อน 'ทับทิมเลือดนก' มูลค่าสามสิบล้านไว้ได้นานขนาดนี้ ช่างรวบ

กุศลแรงกล้าจนฉันยังต้องยอมหลีกเลี่ยงให้เลยล่ะค่ะ"

กิก!

นายพลจางเซงังก็ผีเท้าทันที ใบหน้าภายใต้หน้ากากทองคำรูปพยัคฆ์บิดเบี้ยวจนน่ากลัว เขารู้ดีว่าคำขมนั้นคือการเอามือตบหน้ากลางสาธารณชน หัวสิบเอ็ดล้านที่เขาต้องจ่ายไปนั่นคือ 'ค่าโง่' ที่เจ็บแสบที่สุดในชีวิต

"นายหญิงผู้เฒ่าใจดวงจะอารมณ์ดีผิดปกตินะครับ" นายพลจางแค้นเสียงรูดไโรฟัน

"ระวังเถอะครับ รวยวันนี้อาจจะล่มจมวันหน้าก็ได้ อนาคตมันไม่แน่นอน"

ในจังหวะนั่นเอง มาตามหลินในชุดราตรีสีแดงไวน์เบอร์กันดีเดินเซิดหน้าออกมา โดยมีบอดีการ์ดร่างยักษ์สองคนในหน้ากากสีเงินและสีดำเดินคุมเชิงอยู่ด้านหลังดุจเงามัจจุราช รัศมีของเธอโดดเด่นจนทุกคนในโถงต้องหันมอง

"ขอโทษนะค่ะที่ต้องขอขัดจังหวะบทสนทนาที่น่าประทับใจ" หลินซิงเยียนเอ่ยเสียงใส แววตาคมกริบภายใต้หน้ากากลูกไม้กวาดมองไปยังกลุ่มคนตรงหน้า

"แต่ฉันอดไม่ได้จริงๆ ที่จะเข้ามาชื่นชมนายหญิงผู้เฒ่าใจ... ทับทิมเลือดนกก็อ่อนนั้น ช่างงดงามและทรงคุณค่าสมกับรางวัลยอดเยี่ยม"

บริจาคสูงสุดจริง ๆ ค่ะ"

"ขอบคุณค่ะมาตามหลิน" ย่าโจ้วรับมุกทันทีโดยแสร้างทำเป็นคนแปลกหน้า

"ด้วยความยินดีค่ะ"

หลินซิงเยียนยิ้มบาง ๆ ก่อนจะหันสายตาไปทางนายพลจาง ซึ่งจ้องมองเธอด้วยความระแวงสงสัยและโกรธเกรี้ยว

"และสำหรับท่าน... ฟังจากบทสนทนาก่อนหน้า คาดว่าน่าจะเป็นนายพลจางผู้เลื่องชื่อใช่ไหมคะ?" เธอเอ่ยถามด้วยท่าทีของคนที่ไม่รู้จักเป็นการส่วนตัวแต่รับรู้ถึงชื่อเสียง

"ฉันทิ้งมาจากฮ่องกง ได้ยินคนในงานชุบชิบกันเรื่องยอดประมูลแจกันมังกร 51 ล้านหยวน ช่างเป็นตัวเลขที่ 'น่าทึ่ง' มากเลย ค่ะ แม้แต่เศรษฐีอย่างฉันท้องยังต้องขอยอมแพ้ให้กับความใจกว้างของท่านจริง ๆ"

นายพลจางกำหมัดแน่นจนเส้นเลือดปูดโปน คำชมของเธอเปรียบเสมือนการสาดเกลือลงบนแผลสด "คุณ... คุณคือเจ้าของห้องประมูล 001 ใช่ไหม!?"

หลินซิงเยียนเลิกคิ้วเล็กน้อยพลางหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ "ห้อง 001? แหม ท่านนายพลคะ ในงานสวมหน้ากากแบบนี้ ทุกคนต่างก็มีความลับกันทั้งนั้น แต่การที่ท่านปักใจและให้เกียรติเชื่อว่า

เป็นฉัน ช่างเป็นการประเมินที่ 'น่าสนใจ' ค่ะ"

นายพลจางจึงลึกลงเข้าไปในดวงตาภายใต้หน้ากากลูกไม้ นั่นด้วยความคลุ้มคลั่งที่ถูกปั่นประสาท ความเงิบที่น่าอึดอัดก่อตัวขึ้นชั่วขณะ ท่ามกลางสายตาของแขกหรือที่คอยลุ่มนว่าพยัคฆ์ร้ายจะขยับน้ำหนักหงส์หยกแสนสวยคนนี้อย่างไรหรือไม่

หิ... *อยากรู้จนตัวสั่นเลยสินะลุง ว่าใครเป็นคนลากลงไปเชือดจนกระเป๋านี้? สงสัยต่อไปเถอะค่ะ เพราะความไม่รู้นี่แหละที่จะคอยหลอกหลอนลงไปตลอดกาล*

ซูเหมิงที่เห็นนายพลจางยืนนิ่งเงิบจนบรรยากาศเริ่มกดดัน เธอที่ต้องการจะกั๊กหน้าให้ชายคนข้างกายและประกาศศักดิ์ดาข่มขวัญผู้หญิงที่ดูดีกว่าเธอ จึงก้าวเข้ามาเกาะแขนนายพลจางและเอ่ยแทรกขึ้นมาด้วยเสียงแหลมสูง

"อย่าไปถือสาคนต่างถิ่นเลยคะท่านนายพล ใคร ๆ ก็รู้ว่าในปักกิ่งนี้ไม่มีใครร่ำรวยและมีบารมีล้นฟ้าเท่าท่านนายพลจางอีกแล้ว ต่อให้เป็นมหาเศรษฐีจากที่ไหน หรือตระกูลเก่าแก่เพียงใด ก็ไม่มีใครกล้าทุ่มเงินแข่งกับท่านนายพลหรอกค่ะ อำนาจและเงินนะ... มันอยู่ในกำมือพยัคฆ์ของท่านเสมอ!"

เพียะ!

เสียงฝ่ามือกระทบใบหน้าดังขนาดใหญ่จนคนทั้งโถงสะดุ้ง ซูเหมิง

หน้าหันไปตามแรงตบ รอยนิ้วมือห้านิ้วแดงก่ำปรากฏบนแก้มที่ฉาบด้วยเครื่องสำอางหนาเตอะ เธอกุมหน้าด้วยความช็อกและเจ็บปวด

"หุบปากนังโง่" นายพลจางตะคอกใส่ด้วยอารมณ์พลุ่งพล่านระงับไม่อยู่ เขาเสียสติเพราะความล้มเหลวทางการเงินและถูกหยามเกียรติซ้ำซ้อน

คำว่า "รวยและมีอำนาจ" ของซูเหมิงในตอนนี้เป็นเหมือนการตอกย้ำถึงเงิน 51 ล้านที่เขาเพิ่งจะเสียไปอย่างเปล่าประโยชน์

"แกรู้อะไรบ้างถึงกล้าพาลออกมา! ไสหัวไป!"

หลินชิงเยียนมองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยสายตาเย็นชา

"โธ๊ะ... ไม่นึกเลยนะคะว่าท่านนายพลผู้ทรงเกียรติ จะใจร้อนถึงขั้นทำร้ายร่างกายผู้หญิงต่อหน้าสาธารณชนแบบนี้ ช่างเป็นกิริยาที่ 'ประเมินค่าไม่ได้' จริง ๆ ค่ะ"

"แก!! นังตัวแสบ" นายพลจางคำรามอย่างคลุ้มคลั่ง เขาพุ่งตัวหวังจะเข้าไปทำร้ายมาตามหลินด้วยไม้เท้าในมือ

หมับ!

โจวหยางเฟิงก้าวออกมาขวางเบื้องหน้าภรรยาในพริบตา เขาจับไม้เท้าของนายพลจางไว้ด้วยมือเดียว แกว่งตาภายใต้หน้ากากเงินเยือกเย็นและดูดันจนนายพลจางชะงัก

"หยุดมือเถอะครับท่านนายพล อย่าย่ให้ความโกรธทำให้ท่าน

ต้องเสียเกียรติไปมากกว่านี้เลย" โจวหยางเฟิงเอ่ยเสียงทุ้มต่ำแต่ทรงพลัง

"ปล่อยกู! ไอ้สุนัขรับใช้" นายพลจางพยายามกระชากไม้เท้าคืนจนเกิดการยื้อยุดจุดกระชากกันอย่างชุลมุน บอดีการ์ดของทั้งสองฝ่ายเริ่มขยับเข้าหากันอย่างตึงเครียด

ในจังหวะที่นายพลจางเสียหลักจากการยื้อยุดและถูกโจวหยางเฟิงเปียงตัวหลบ หลินซานที่ยืนช่มอยู่ข้างกายรีบพุ่งเข้าไปแสวงทำเป็นช่วยพยุงด้วยท่าทางเซ่อซ่า

"ระวังครับท่าน เดี่ยวล้มครับ" หลินซานร้องตะโกนอาศัยความชุลมุนและทักษะ 'มือเบา' ชั้นเทพ ล้วงเข้าไปในอกเสื้อนอกของนายพลจางแล้วฉกเอากระเป๋าสตางค์ใบยาวที่เป็นหนังแท้อย่างดีออกมาสอดเข้าใต้แขนเสื้อของตนเองอย่างรวดเร็ว ก่อนจะถอยออกมาหนึ่งสงบเหมือนเดิมในเสี้ยววินาที

"แยกกันได้แล้วครับ รถมาถึงแล้วครับ"

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมแกรนด์และตัวแทนโรงประมุขรีบวิ่งเข้ามาแทรกกลางเพื่อแยกทุกคนออกจากกัน บรรยากาศเต็มไปด้วยความกดดัน

ปรี๊ด! เสียงนกหวีดของเจ้าหน้าที่รถบริการดังขึ้น พร้อมกับรถลิมุซีนสีดำของนายพลจางที่เคลื่อนมาจอดขวางหน้าประตูใหญ่

นายพลจางหอบหายใจถี่ จัดเสื้อผ้าที่ยับเยินของตนเองพลาง
จ้องเขม็งมาที่หลินชิงเยียนและโจวหยางเฟิงอย่างอาฆาต เขาชี้หน้า
คาดโทษด้วยมือที่สั่นเทา

"จำใส่หัวพวกแกไว้! คินนี้เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้น... ใครที่กล้า
ขวางทางกู มันจะไม่มีวันได้อยู่อย่างมีความสุข"

นายพลจางกระซอกแซกซู่เมิ่งที่สะอึกสะอื้นอยู่ให้เดินตามขึ้น
รถไป ก่อนจะปิดประตูกระแทกดังสนั่นและเคลื่อนรถออกไปอย่างรวดเร็ว

หลินชิงเยียนพ่นลมหายใจออกมาเบา ๆ พลางหันไปมอง
พี่ชาย "ได้มาไหม?"

หลินชานขยับแขนเล็กน้อยให้เห็นมุมของกระเป๋าสีดำที่ซ่อน
อยู่ แววดตาของเขาเป็นประกาย "เรียบริ้อย... ของล้ำค่ากว่าห้าสิบล
เอ็ดล้านหยวน อยู่ในมือเราแล้ว"

โจวหยางเฟิงมองตามท้ายรถของนายพลจางไป แววดตาเคร่ง
ขรึม "เราต้องรีบออกไปจากที่นี่ก่อนที่มันจะรู้ตัวว่า 'ความลับ'
หายไป"

หลินชิงเยียนขยับหน้ากากลูกไม้ให้เข้าที่ รอยยิ้มผู้ชนะผุดขึ้น
บนใบหน้า

หึ... ท่านนายพลคะ นอกจากจะเสียเงินแล้ว ยังเสียค่าจัดส่ง
หลักฐานให้เราถึงที่อีก

บทที่ 32 ทริปฮันนิมูน

เวลา 01.30 น. - ห้องทำงานลับภายในคฤหาสน์ตระกูล
โจว

"ห้าพันหยวน... หกพัน... เจ็ดพัน... เฮ้อ ทำไมคนเป็นถึงนายพลแต่พกเงินสดติดตัวน้อยกว่าค่าอาหารแมวของฉันอีกละคะเนี่ย?"

หลินชิงเยียนบ่นพึมพำขณะใช้นิ้วเรียวยาวกรีดนับธนบัตรปิกเล็กที่ได้จากกระเป๋าตังค์หนังเกรดพรีเมียมของนายพลจางอย่างคล่องแคล่ว

"แหม... แต่ก็ไม่แปลกหรอกค่ะที่คุณลุงพยัคฆ์จะมีเงินสดติดตัวแค่นี้" หลินชิงเยียนยิ้มมุมปากอย่างร้ายกาจ

"ก็เงิน 51 ล้านที่เขาจ่ายให้งานประมูลเพื่อหวังจะฟอกเงินเข้าบัญชีบริษัทตัวเองนะ... บังเอิญว่าฉันให้คุณสามีส่งหลักฐานความผิดปกติไปให้ 'จี้เหว่ย' (คณะกรรมการตรวจสอบวินัย) ทำการอายัดบัญชีปลายทางนั้นไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ชั่วโมงก่อน ตอนนี่เขาก็เลยกลายเป็นหมาแก่งัดแตกที่เบิกเงินตัวเองออกมาไม่ได้สักหยวนเดียว ไรละคะ"

เธอโยนเงินปิกนั้นลงบนโต๊ะไม้สักด้วยท่าทางเซ็งจ๊ด ราวกับเพิ่งตรวจพบว่าพอร์ตหุ้นที่คาดหวังจะทำกำไรดันปิดตัวติดลบ

ขาดทุนย่อยยับ อดสำห้ให้พี่ชายไปเลี้ยงดวงฉกมาทั้งที่ แทนที่
จะมีเช็คเงินสดหรือเอกสารทางการเงินอะไรติดตัวไว้บ้าง สมกับเป็น
พวกล้มละลายทางศีลธรรมจริง ๆ เงินในกระเป๋ายังมีน้อยกว่าค่าชุด
ราตรีที่ฉันทิ้งไปงานคืนนี้ซะอีก

"ซิงเยียน นี่ไม่ใช่เวลามาตรวจนับทรัพย์สินนะ" โจวหยางเฟิงที่
ยืนกอดอกอยู่ข้างหน้าต่างเอ่ยขึ้นด้วยเสียงทุ้มต่ำ แววดาภายใต้แสง
โคมไฟสลัวเต็มไปด้วยความตึงเครียด

"ในกระเป๋านั้นนอกจากเงินแล้ว มีอย่างอื่นที่พอจะเป็น
เบาะแสะอะไรได้บ้างไหม?"

หลินซานที่นั่งหอบแฮ่กอยู่บนเก้าอี้ไม้ข้างกำแพง สภาพชุด
บอดีการ์ดัยบู่ยู่แต่แววดากลับเปล่งประกายความสะใจ

"ผมฉกมาได้แค่นี้แหละครับท่านนายพัน จังหระนั้นมันซูลมุน
มาก ถ้าข้ากว่านี้อีกก็เดียวไอ้หน้าพยัคฆ์นั้นคงรู้ตัวก่อน"

หลินซิงเยียนเมินค้ำบ่นของสามี เธอเริ่มรื้อค้นช่องลับใน
กระเป๋าสตางค์ไวยาวอย่างละเอียด จนกระทั่งปลายนิ้วสัมผัสได้ถึง
วัตถุแข็ง ๆ บาง ๆ ที่ซ่อนอยู่ใต้ซบในหนังสือที่ถูกเย็บปิดไว้อย่างประณีต

"หืม... สินทรัพย์ที่ซ่อนเร้นหรือ?"

เธอหยิบมิดปกผลไม้ลายกระต่ายสีชมพูขึ้นมากริดซบใน
กระเป๋ากออย่างไม่เสียดายของ ของล้ำค่าต่าง ๆ ที่เพียงประมุขชนะ

มายังไม่ติดตาเท่ากับรูปถ่ายขนาดเล็กใบหนึ่งที่ร่วงออกมา

มันเป็นรูปถ่ายขาวดำที่เริ่มเหลืองซีด ในรูปคือชายหนุ่มสามคนและหญิงสาวหนึ่งคนยืนยิ้มแย้มอยู่หน้าอาคารวิจัยแห่งหนึ่ง หนึ่งในนั้นคือ 'นายพลจาง' ในวัยหนุ่มที่ดูภูมิฐาน เขากำลังยื่นกอดคอชายคนหนึ่งที่มีใบหน้าคล้ายหลินซานอย่างกับแกะ ข้าง ๆ กันคือหญิงสาวหน้าตาสะสวยที่ยิ้มกว้างอย่างมีความสุข

"นี่มัน... พ่อกับแม่นี่นา" หลินชิงเขียนอุทานออกมาด้วยความตกใจ หลินซานได้ยืนดั่งนั้นก็พรวดพราดเข้ามาคว่ำรูปถ่ายไปเพ่งดูด้วยมือที่สั่นเทา

"ทำไมไอนายพลจางถึงมีรูปกอดคอกับพ่อเราล่ะ? พวกเขา... เคยเป็นเพื่อนกันนั่นหรือ?" หลินซานเอ่ยถามเสียงพรั่ว แหวดตาเต็มไปด้วยความสับสน

หลินชิงเขียนขมวดคิ้วจ้องมองรูปนั้น ในความทรงจำร่างเดิมนายพลจางคือผู้มีพระคุณที่รับเธอเข้าองค์กรหลังจากพ่อแม่ตาย แต่รูปนี้ก็กลับบอกว่าความสัมพันธ์มันลึกซึ้งกว่านั้น ดูจากท่าทางกอดคอสนิทสนมแบบนี้ ไม่น่าจะใช่แค่เจ้านายกับลูกน้องธรรมดาแน่

"ความสัมพันธ์ในอดีตที่คุณเหมือนจะดี แต่น่าสงสัยว่าทำไมปัจจุบันถึงกลายเป็นแบบนี้" โจวหยางเฟิงเปรยขึ้นมา ขณะจ้องมองรูปนั้นอย่างใช้ความคิด

"เรายังสรุปอะไรไม่ได้ในตอนนี้ แต่กระเป๋านี้หายไป นายพลจางคงอยู่ไม่สุขแน่"

"นี่ก็ดีก็มากแล้ว วันนี้พวกเราเหนื่อยมามาก พวกเราก็กลับไปนอนพักผ่อนกันก่อนเถอะ จะเอาอย่างไรต่อไปก็ค่อยว่ากันใหม่พรุ่งนี้" โจวหยางเฟิงเอ่ยขึ้น ทุกคนได้ฟังก็พยักหน้าเห็นด้วย ต่างก็แยกย้ายเดินออกจากห้องทำงานตรงไปยังห้องนอนของตนเอง

สามวันต่อมา

เป็นไปตามคาด หลังจากนายพลจางรู้ตัวว่ากระเป๋าสตางค์หายไปพร้อมกับความลับสำคัญ เขาก็แทบคลั่ง แต่ความเจ้าเล่ห์ของพยัคฆ์เผ่ายังไม่หมดไป ข่าวลือที่ถูกรังเกียจปล่อยออกมาผ่านสายข่าวในกองทัพก็ลอยมาเข้าหูโจวหยางเฟิงจนได้

"มีคนพบเห็นชายหญิงคู่หนึ่งที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายพ่อแม่ของคุณในหมู่บ้านเล็ก ๆ แถบชายแดนตอนเหนือ" โจวหยางเฟิงรายงานข่าวให้สองพี่น้องฟังในเช้าวันนั้น

"ข่าวนี้อาจจะไปเร็วผิดปกติ ราวกับมีคนอยากให้เรารู้"

"พวกท่านยังไม่ตายหรือ? เราต้องไปดูให้เห็นกับตานะซิงเยียน!" หลินซานตากล่าวด้วยความหวัง

หลินซิงเยียนหรือตาลงเล็กน้อย สัญชาติญาณนักธุรกิจเตือน

เธอทันทีว่านี่มัน 'ความเสียดสูง' เกินไป "เบาเสโผล่มาถูกที่ถูกเวลาแบบนี้ เหมือนจัดโปรโมชันล่อซื้อเลยนะคะคุณสามี"

"ผมรู้ว่าเป็นกับดัก" โจวหยางเพิ่งยอมรับ

"แต่ นี่เป็นโอกาสเดียวที่เราจะล่อให้มันเผยตัว และเพื่อไม่ให้พวกมันไหวตัวทัน ผมจะทำที่เป็นพาคูณไป 'ฮันนี่มูน' พักผ่อนที่ชายแดนเพื่อบังหน้า"

"ฮันนี่มูนที่ชายแดนเนี่ยนะคะ?" หลินชิงเยียนเบะปาก

"นั่นมันคือการลดเกรดการท่องเที่ยวอย่างรุนแรงเลยนะคะ ค่าเสียเวลาคั้งนี้ฉันคิดแพงนะบอกก่อน"

วันรุ่งขึ้น เวลา 14.00 น. - สนามบินปักกิ่ง / โรงแรมแสงตะวันชายแดน

หลินชิงเยียนปรากฏตัวในชุด 'แฟชั่นสนามบิน' ที่ทำให้คนทั้งรันเวย์ต้องเหลียวหลัง เธอสวมชุดเดรสผ้าไหมสีครีม แว่นกันแดดอันใหญ่เกือบครึ่งหน้า และหมวกปีกกว้างที่พร้อมจะพาดหน้าใครก็ตามที่เดินเข้าใกล้

"คุณจะเดินไวกว่านี้อีกนิดได้ไหมชิงเยียน? เราต้องรีบไปที่พัก" โจวหยางเพิ่งในชุดล่าลองแต่ยังคงมาดทหารเดินถือกระเป๋าตามหลัง ภรรยาที่เดินทอดน่องเหมือนกำลังเดินพรมแดง

"ไม่ได้ค่ะคุณสามี" เธอกะพริบตาภายใต้แว่นดำ ถ่วงเวลาไป
อีกนิด ให้พวกมันรอนาน ๆ หน่อย การเจรจาธุรกิจนะ ใครร่อนรน
ก่อนคนนั้นแพ้

เมื่อมาถึง 'โรงแรมแสงตะวัน' ที่ตั้งอยู่ติดแนวป่าชายแดน
หลินซิงเยียนก็แทบจะเป็นลม ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าห้องพัก เธอก็ใช้ไม้
เท้าที่พกมาเขี่ยเศษหยากไย่ที่มุมห้องด้วยสีหน้าขะแยง

"นี่ห้อง VIP หรือรังหนูคะเนี่ย? กลิ่นอัชชันนี่มันอะไรกัน? แล้ว
นั่น! กรีดดด! ปีเตอร์! ทำไมแมลงสาบที่นี่มันตัวใหญ่เท่าฝ่ามือฉันเลย
อะ"

พนักงานโรงแรมร่างผอมที่เดินตามมาส่งกระเป๋าสู่ห้อง
เขายืนกำมือแน่นพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์เมื่อเห็นคุณนายตัวแสบ
เริ่ม 'ปฏิบัติภารกิจเรื่องมาก'

"ขอภัยครับคุณนาย ที่นี่มันชายแดน สภาพก็เป็นแบบนี้"

"แบบนี้ไม่ได้ค่ะ สุขอนามัยติดลบแบบนี้ ฉันนอนไม่ได้
เด็ดขาด" หลินซิงเยียนสะบัดเสื้อคลุมลงบนโซฟาเก่าจนฝุ่นคลุ้ง

"ไปเอาน้ำยาฆ่าเชื้อมาถูพื้นใหม่เดี๋ยวนี้ แล้วเอาสเปรย์ปรับ
อากาศกลิ่นลาเวนเดอร์มาฉีดด้วย อ้อ! แล้วอาหารที่นี่นะ ถ้าไม่มีส
เต็ก อย่างน้อยก็ต้องเป็นปลาหลีฮื้อสด ๆ หนึ่งซีอิ๊วนะคะ"

"ปลา... ปลาหลีฮื้อสด ๆ ที่ชายแดนเนี่ยนะครับ?" พนักงาน

โรงแรมตามเสียงหลง เส้นเลือดที่ขมับเริ่มเต้นตุบ ๆ

"ใช่ค่ะ! ถ้าหาไม่ได้ก็แสดงว่าการบริการที่นี่ไม่ได้มาตรฐานเลย สักนิด" หลินซิงเยียนโวยวายต่อไม่หยุด บ่นเรื่องน้ำไม่แรง หมอนแข็ง เกินไป ยันแสงแดดแยงตา จนสายลับในคราบพนักงานต้องรีบถอย กรุดออกจากห้องไปด้วยสีหน้าอาฆาต

"โอ๊ะเอ๊ย! นึกว่าจะส่งมือโปรมมา ที่แท้ก็ส่งพวกความอดทนต้ามานี่เอง" หลินซิงเยียนเลิกบ่นทันทีที่ประตูปิดลง เธอหันไปยิ้มกริ่มให้โจวหยางเฟิงที่กำลังตรวจหาเครื่องดักฟังอยู่มุมห้อง

"ดูสิคะคุณสามี แค่นัดบ่นหน่อย หมอนนั้นก็หลุดพิรุณจนทำหน้าอแล้ว แพน 'ใช้ความเรื่องมากปราบสายลับ' ของฉันได้ผลชะงัดเลยใช่ไหมล่ะ?"

โจวหยางเฟิงส่ายหัวปลางยิ้มขำ "คุณนี่มันร้ายกาจจริง ๆ ซิงเยียน... แต่ระวังหน่อยนะ เรายังไม่รู้ว่าคุณพลจางซ่อนอะไรไว้ที่นี้กันแน่"

ท่ามกลางเสียงบ่นของหลินซิงเยียน สายลับพนักงานโรงแรมรีบหยิบวิทยุสื่อสารออกมาจากพุ่มไม้หลังห้อง

"ท่านครับ... ยัยนี่มันเรื่องมากจนผมจะทนไม่ไหวแล้ว แต่ดูเหมือนพวกมันจะเริ่มตายใจ... เตรียมแผนจัดการปิดบัญชีพวกมันที่โกดังร้างพุ่มนี้ได้เลย"

บทที่ 33 กับดักที่มองเห็นจากดาวอังคาร

เวลา 10.30 น. - ตลาดท้องถิ่นชายแดนตอนเหนือ

"นี่มันโຈឹกหรือน้ำล้างจานคะเนี่ย? ข้าวแทบจะนับเม็ดได้ แถมกลิ่นซิงยังแรงจนกลบกลิ่นความเป็นอาหารไปหมด ถ้าฉันต้องจ่ายค่าห้องรวมอาหารเข้าในราคานี้ละก็ ฉันจะฟ้องสมาคมผู้บริโภคให้สั่งปิดที่นี่ฐานฉ้อโกงประชาชนแน่นอนค่ะ"

หลินซิงเยียนบ่นพึมพำขณะใช้ช้อนเงินที่เธอพกมาเองเขี่ยถ้วยโຈឹกที่วางอยู่บนโต๊ะไม้ที่เต็มไปด้วยรอยคราบน้ำมัน เธออยู่ในชุดเดรสสีฟองสีเหลืองมีสตาร์ดสวมทับด้วยเสื้อคลุมลูกไม้สีขาว แว่นกันแดดแบรนด์เนมอันยักษ์ยังคงตั้งอยู่บนสันจมูกโด่งรั้นแม้จะอยู่ในร่ม

ต้นทุนการเดินทางมาชายแดนครั้งนี้พุ่งสูงปรึ๊ด ทั้งค่าชุด ค่าเสียเวลา และค่าสุขภาพจิตที่ต้องมาทนกินอาหารระดับติดลบแบบนี้ ถ้าเบาะแสเรื่องพ่อแม่ที่ไอ้ลุงหน้าพยัคฆ์บอกว่าตายไปแล้วแต่จู่ ๆ ก็มีข่าวว่ายังมีชีวิตอยู่ไม่เป็นความจริงละก็ ฉันจะเก็บดอกเบี้ยทบตันกับไอ้คนปล่อยข่าวให้ล้มละลายไปเลย

"ซิงเยียน... กิน ๆ เข้าไปเถอะน่า เราต้องรีบออกไปสืบข่าว" หลินซานพูดเสียงเครียด เขาแทบไม่ได้แตะอาหารตรงหน้า มือข้างหนึ่งกำรูปถ่ายเก่าใบนั่นจนกระดาษเริ่มยับ

หลังจากมือเช้าที่แสนทรมาณจบลง ทั้งสามคนเริ่มออก
ตระเวนถามชาวบ้านและคนในตลาดตามแผน หลินซิงเขียนเดินถือ
ร่มลูกไม้ออกท่าทางเหมือนคุณนายมาตรวจงานส่งออก ขณะที่โจวห
ยวงเฟิงคอยหยิบรูปถ่ายออกมาสอบถามผู้คนอย่างใจเย็น

"ขอโทษนะครับ มีใครเคยเห็นคนในรูปนี้บ้างไหม? เห็นว่าเป็น
นักวิจัยที่เคยมาแถวนี้" โจวหยวงเฟิงถามพ่อค้าขายของป่า

จนกระทั่งพวกเขาวนกลับมาใกล้ที่พัก พนักงานโรงแรมร่าง
ผอมคนเดิมเดินเข้ามาหาด้วยท่าทางลุกลน

"เอ่อ... คุณผู้ชายครับ รูปนั้น... ผมว่าผมคล้ายคล้ายคล้าคลา
เหมือนเคยเห็นผู้ชายในรูปนี้ที่โกดังร้างริมแม่น้ำหลานชางท้าย
หมู่บ้านนะครับ เห็นเขาชอบเดินมาซื้อของที่ตลาดตอนเช้ามีด"

หลินซานหูฟังทันที "จริงหรือ! เขาอยู่ที่ไหน นำทางไปเดี๋ยวนี้"

หลินซิงเขียนหรีตามองผ่านเลนส์แว่นกันแดดราคาแพง นั่นไง
... เหยื่อสุบเบ็ด หรือเรากำลังจะสุบกับดักกันแน่? การแสดงเนียน
ระดับพนักงานดีเด่นขนาดนี้ ถ้าไม่ได้รับโบนัสก้อนโตจากนายพลจาง
มา ก็คงเตรียมตัวไปลงนรกในกองไฟแน่ ๆ แต่เอาเถอะ ในเมื่ออยาก
เล่นบทเจ้าบ้านที่ดี ฉันทก็จะยอมเป็นแขกผู้มีเกียรติเดินไปให้แกเชือด
ถึงที่เอง

เวลา 11.45 น. - โกดังร้างริมแม่น้ำหลานซาง

แดดเกือบเที่ยงแผดเผาจนอากาศรอบโกดังส่งกะสีร้อนระอุ หลินซิงเยียนใช้พัดขนนกโบกพัดแรง ๆ เพื่อระบายความร้อน ขณะที่พนักงานโรงแรมคนนั้นนำพวกเขาเดินเข้าไปในสิ่งก่อสร้างที่สภาพเหมือนจะพังแหล่ไม่พังแหล่

"ที่นี่แหละครับ ผมเห็นเขาเข้าไปข้างใน"

ทันทีที่ก้าวพ้นประตูเหล็กบานใหญ่ เสียงกลไกปิดล็อกก็ดังขึ้น "ปัง!" พร้อมกับความเงิบที่น่าอึดอัด ชายฉกรรจ์ในชุดพรางนับสิบคนโผล่ออกมาจากหลังกองถังไม้ ปลายกระบอกปืนนับสิบเล็งตรงมาที่พวกเขาอย่างพร้อมเพรียง

"ยินดีต้อนรับสู่โกดังแห่งความจริงนะ... เด็ก ๆ"

เสียงปรบมือดังขึ้นจากชั้นลอย นายพลจางในสูทสีเทาเดินออกมาจากเงามืด ใบหน้าพยัคฆ์เฒ่าเต็มไปด้วยความสะใจ เขามองลงมาที่หลินซางและหลินซิงเยียนด้วยสายตาที่ดูหมิ่น

"นายพลจาง พ่อแม่ฉันอยู่ที่ไหน?! แกบอกว่าคุณท่านตายไปแล้ว แต่รูปนี้มันบอกว่าแกโกหก" หลินซางคำรามลั่น ก้าวออกไปข้างหน้าอย่างไม่เกรงกลัว

"โอะโฮ... ใจร้อนไม่เปลี่ยนเลยนะ หลินซาง" นายพลจางเดินลงบันไดช้า ๆ